

— Landrovers weinig of geen, God zij geloofd. Maar strandlopers langs de westkant meer dan ge denkt! 't Is nog niet erg genoeg dat de zeelieden hier verdrinken. Als ze half versteven nog aan land geraken, dan komen die bandieten om ze te bestelen. En als de drenkeling een gouden ring aan de vinger draagt, snijden ze de vinger gewoonweg af, om het juweel in hun bezit te krijgen. Maar ge weet dat beter dan ik.

— 't Is wreed, nietwaar!

— Verleden winter zijn er nog drie van die schurken naar Brussel gevoerd. Ze hadden een Engelse stuurman vermoord. De ongelukkige was van zijn zinkend schip op een plank naar de wal gedreven. 't Hielp de arme bloed niet veel. Drie vagebonden maakten hem van kant, om al zijn bezittingen te stelen. Ze wierpen het lijk in zee. Doch de golven brachten het weer aan land. De overheid zag gauw genoeg dat de zeeman door mensenhanden omgebracht was. Men kreeg vermoeden op drie schuimers, die veel geld verteerden, hield hen aan en, naar 'k gehoord heb, bekenden ze op de pijnbank hun misdaad. Ze werden zonder complimenten aan de galg gehangen.

— Hun verdiende straf.

— Dat vind ik ook.

— Maar zeg eens, hernam De Lichte, alwaar zijn die twee kerels vertrokken? Ik zal ze achtervolgen en wee, zo ze een van mijn beroepsgenoten durven aanraken.

— Ah, de matrozen verdedigen elkander. Dat is schoon!

— Zo moet het zijn, nietwaar?

— Zeker, zeker! Zie langs dat pad zakten ze af.

— Ik zal ze in de gaten houden en maar niet lang wachten.

— Pas op. Ze zagen er twee boeven uit.

— 'k Heb met allerlei gasten gevochten.

— Ja, een zeeman mag niet gauw vervaard zijn, beaamde de herbergier.

— Ik ben weg. Goede dag.

— Goede dag, zeeman. Maar nog eens, pas op.

— Wees gerust.

De Lichte verliet haastig Damme.

— Zouden de lafaards hier ronddwalen? mompelde hij. Ha, dan heb ik juist geraden. Mij zullen ze hier toch niet verwachten. Maar ze kennen hun kapitein nog niet.

Hij volgde 't aangewezen pad en stapte snel tussen de velden door.

Hij had al een uur gelopen, zonder een spoor van het tweetal te bemerken. Dan sprak hij een boer aan.

— Waar ben ik hier ergens? vroeg hij.

— Zijt ge verdoold? Wel, als ge een goed uur voortwandelt komt ge te Blankenberge. Die hoge toren ginds is Lisseweghe. Daar ligt Dudzele, meer naar die kant Westkappelle, en als ge naar Sluis moet, volg die zandweg. Binnen twee uur zijt ge er!

— Hebt ge geen twee gasten voorbij zien komen?
— Bedoelt ge die twee schooiers welke mij lastig vielen om een aalmoes?

— 't Zullen dezelfde zijn?
— Ze liggen ginder te luieren in de wei. Zijt ge hun kameraad?
— Gelukkig niet, maar 'k heb nog een rekeningske met hen te vereffenen. Ze hebben mij bestolen.

— Wat zegt ge?
— Ja, en dat laat ik niet doen, zowaar ik zeeman ben.
— En waar hebben ze hem dat geleverd?
— Wel, ik lag wat te slapen in een herberg. Een zeeman moet dat al eens doen overdag, nietwaar.

— Dat begrijp ik.
— Nu die twee schoften zaten in de kroeg. Ik word wakker en ze zijn verdwenen en met hen ook mijn geld. Ik spring op en roep de waardin. Ja, zegt deze, ik ben een half uurke in de keuken geweest. Voor enige glaasjes bier kan ik niet een gehele morgen mijn werk verletten.

— Nu daar had ze gelijk in.
— En die twee kerels? vroeg ik. Die gasten zijn een half uurtje geleden vertrokken, antwoordde ze. Ik ze achterna, en ge zegt dat ze daar liggen te luieriken.

— Een kwartierke van hier.
— Ze zullen mijn geld terug geven.
— Pas maar op!
— Waarom?
— 't Zien er mij boeven uit!
— Ik zal ze boeven! Mijn geld terug of ik breek hen de nek.
De Lichte vervolgde haastig zijn weg.
— Ha, mompelde hij, zou ik ze eindelijk terugvinden? Ik moet veel leugens vertellen vandaag. Maar ik geloof dat ik mijn doel bereik.

Eindelijk ontwaarde hij de twee mannen. Een oogopslag overtuigde hem, dat het IJzeren Simon en Reepmaker waren.

— Voorzichtig nu, zei de roverkapitein bij zich zelf. Ze zijn getweeën en ik ben alleen. 't Kon eens anders uitdraaien dan ik wilde, moest ik niet een beetje listig zijn. Ha, daar liggen ze, de lafaards, de weglopers. Eindelijk tref ik hen.

't Toneel in het bos bij Oudenaarde kwam hem voor de geest. Hij zag zich zelf door zijn eigen mannen bedreigd. Gans zijn wraaklust laaide hevig op. De ogen flikkerden weer onheilspellend. Jan De Lichte was op 't ogenblik geen mens meer, maar een duivel. Hij moest zich geweld aandoen om niet op de beide rovers toe te springen, hen bij de keel te grijpen en te verscheuren. Met moeite bedwong hij zich, begrijpende dat hij sluw moest zijn.

Hij trok de mantel dicht en zijn breedgerande hoed over de ogen. Maar onder de jas omknelde zijn sidderende hand een pistool, sidderend niet van vrees, maar van gejaagdheid om zijn helse wraak te nemen.

Behoedzaam naderde hij de mannen.

— Hei, zeeman! riep Reepmaker. Hebt ge niet wat drinkgeld voor ons?

De Lichte stelde zich voor de vrager, die zich half oprichtte.

— Hier is het drinkgeld van Jan De Lichte! riep hij, terwijl 't schuim der razernij op zijn lippen kwam.

Een schot weerklonk. Getroffen in het hoofd viel Reepmaker neer.

Maar IJzeren Simon had de kapitein het pistool uit de hand geslagen en stond nu recht met opgeheven mes.

— Kom maar af, siste hij. Kom maar af, De Lichte! Of denkt ge dat ik u vrees, dat ge mij als een hond zult neerschieten gelijk die daar? Laf hebt ge hem getroffen, maar mij, man tegen man.

De Lichte was onmiddellijk weer kalm. Zijn drift verdween. Hij vreesde Simon, want hij wist, dat deze een sterke kerel was.

— Simon, sprak hij vriendelijk, ik ben niet gekomen om u te doden.

— Neen, om mij de hand te geven zeker!

— Ja.

— Wat ge zegt!

— 't Is de waarheid.

— Had ik vooraan gelegen, 'k ware al dood, zoals Reepmaker daar. Loochen het, zo ge durft!

— Zeker loochen ik dat, Reepmaker heb ik altijd gehaat.

— En mij?

— U, nooit. Reepmaker is weggelopen, om mij te honen, gij terwille ener verliefdheid. Dat is het verschil. Ik heb steeds spijt gevoeld over uw vertrek. Laat ons weer kameraden worden.

— Weet ge nog, dat wij u in het bos bestolen?

— Dat is vergeten.

Maar die flikkering in de ogen getuigde genoeg, dat de hoofdman dat niet vergeten had.

— Hoor eens hier, De Lichte, hernam IJzeren Simon, gij gloeit van wraakzucht. Waarom zoudt ge ons anders tot in deze uithoek gevolgd zijn?

— Om die daar te treffen.

De ellendeling gaf het lijk een schop.

— En mij! riep Simon. Maar ge durft mij niet aan. Nu wilt ge u met mij verzoenen, om mij bij de eerste gelegenheid neer te stoten, nietwaar?

— Waarom die slechte gedachten? Ik sta alleen en ik haat de eenzaamheid.

— Ik moet uw vriend zijn tot ge een ander vindt, met wiens hulp ge me dan van kant maakt. Ho, ge kent me nog niet.

— Op mijn woord van kapitein, ik verlang ware vriendschap.

— Zweert ge het?

— Ja, nog eens zeg ik u, op mijn woord van kapitein!

— Hier is mijn hand.

En daar stonden ze, beide snoodaards, elkander weer trouw be-
lovende.

Wonder genoeg, De Lichte meende wat hij sprak.

Hij gevoelde zich zwak, zo alleen en verlaten. IJzeren Simon was waarlijk een kloeke kerel, een onschatbare helper. De omstandigheid, dat hij de bende verlaten had terwille van de herbergdochter, was van grote invloed om De Lichte gunstiger te stemmen jegens de ontrouwe dienaar.

— Ons volgen tot hier! riep Simon uit. Ha! ik herken weer de stoutmoedige kapitein. Maar hoe staat het met de bende?

— Slecht!

— Dat spijt me.

In weinige woorden vertelde de hoofdman alles wat er gebeurd was.

— Ja, viel Simon in, Schaepdrijver is niet lang vrij geweest.

— Ziet ge wel, dat uw verliefdheid een grote dwaasheid was?

— Dat heb ik te laat ingezien. Maar wat nu te doen? We staan hier!

— Terugkeren naar onze streek.

— 't Deugt er niet.

— Hier evenmin. Als ze Reepmaker vinden, vliegen we 't kot in. En van 't ene komen wij in 't ander. Eens bij de heren te Aalst, is het met ons gedaan.

— Gelukkig is het hier eenzaam. Niemand schijnt het schot gehoord te hebben.

— Kom, wij trekken er van door. Hoor eens, ik ben een matroos van een verongelukt schip en gij ook.

— Wat bazelt ge nu toch?

De Lichte vertelde aan zijn makker zijn plan.

— Maar weet ge al of dat vaartuig door de bemanning verlaten is? Anders kunnen we ons deerlijk verspreken.

— We zullen dat horen.

— Waar?

— Aan de kanten van Sluis.

— Weet ge daar de weg?

— Met een grote mond komt men overal.

— Ge hebt nog al 't een en ander uitgestoken rond Eecloo.

— Hebt ge er van horen spreken?

— Ja, en gezien ook!

— Wat? Gezien!

— Was Reepmaker niet gewond aan de arm?

— Hebt gij ons die poets gebakken? Is het waarachtig zo?

— Ja, een uur voorbij Eecloo. Gisteravond, nietwaar?

Simon stond als van de donder getroffen.

— Ik schoot op Reepmaker. Ge ziet dus wel, dat ik u geen kwaad hart toedraag, vervolgde De Lichte.

— En hebt ge de meisjes dan zelf bestolen? vroeg Simon lachend.

— Ik ben mede gegaan naar haar huis, bracht er de nacht door, ten minste tot twaalf uur, want toen verliet ik de woning met de pot van de baas. Ik had zo geklapt met hem, dat ik juist wist, waar zijn schijven zaten. Onder een blauwe steen in de kelder, maar nu draag ik ze in een lijnwaden beurs op mijn borst.

— Ik herken onze oude kapitein. Als ge zo iets nog durft, zeker, dan moeten we terug naar onze streek. 't Oude spel gaat herbeginnen.

— We richten de bende opnieuw in, juichte De Lichte. Ze hebben ons nog niet.

— Er zal nog veel moeten gebeuren!

— Ik laat mijn goud voor de ogen der mannen spelen en ieder zweert me weer trouw evenals vroeger.

— We moeten onze schat nog vermeerderen onderweg.

— Natuurlijk!

Zo sprekende stapten de schelmen haastig voort, hier en daar een inlichting vragende.

— Niemand vermoedt, dat ge zo juist een kaarsje uitgeblazen hebt, zei Simon.

— Hoe kondt ge zo lang met die Reepmaker samen blijven?

— Hij was zo bang niet als ge denkt. Maar hij bezat te veel zwakheid. Hij had gauw medelijden.

— En dat deugt niet voor een rover. Zulke gasten bederven een bende.

— We kwamen toch goed aan de kost.

— Rond Eecloo had men schrik van u. Toen ik de mensen over die twee baanstromers hoorde spreken, wist ik seffens, dat gij het waart.

Tegen de middag bereikten de schelmen Sluis.

Ook deze stad bezat weleer een bloeiende haven, welke thans spoorloos verdwenen is.

In de tijd van De Lichte was ze reeds veel verzand, maar bood nog toegang aan enkele kleine vaartuigen.

— We gaan wat eten, zei De Lichte.

— Mijn beer grolt.

— Ik heb geld.

Beide rovers begaven zich in een herberg, waar ze de gewenste bijzonderheden over het gestrande schip vernamen.

Ook vroegen ze er de weg naar Eecloo. Ze toefden er niet lan-

ger dan nodig was en richtten dan hun schreden naar Maldegem, om, langs daar, Eecloo en Gent, de oude streek, te bereiken.

NEGEN EN ZESTIGSTE HOOFDSTUK.

NAAR DE BENDE TERUG.

— We hebben een lange baan voor ons, sprak De Lichte, toen hij met zijn gezelschap het oude stedeke verliet.

— Negen uur gaans tot Gent en een gevaarlijke weg, vooral door 't Land van Eecloo.

— We kennen geen gevaar meer.

— Voorzichtigheid schaadt nooit.

— We zullen maar een goede stap houden. 'k Verlang mijn mannen terug te zien.

— Hoe zullen ze mij ontvangen?

— Laat dat maar aan mij over.

Zo sprekende vervolgden de schurken hun reis.

Rond drie uur kwam te Sluis het nieuws toe van een moord tussen Damme en Blankenberge gepleegd.

De waard der herberg, waar De Lichte en Simon gegeten hadden, hoorde er ook van spreken.

— Verduiveld, mompelde hij, als de moordenaars hier maar niet gegeten hebben!

— Wat brabbelt ge daar nu! vroeg zijn zegsman.

— Wel, Jasper, ik zal het u vertellen. Even over twaalf komen me daar twee zeelieden mijn herberg binnensteken. Zeelieden naar hun kleren, maar ze zijn het zo min als ik. Dat kon ik genoeg aan hun taal horen en aan hun manieren zien.

— Maar waarom meent ge, dat ze juist moordenaars waren?

— Ze waren sjofel gekleed, en die ene, de grootste, haalde goud voor de dag. Hij meende dat ik het niet zag maar ik keek toch met een half oog. Goud zeg ik u en dat ligt toch maar niet voor te grabbelen, wat zegt gij? Ze hadden haast om verder te gaan en vroegen de weg naar Eecloo.

— Wel, Janus, ge moet de politie waarschuwen! Ge kunt nooit weten.

— Dat is mijn plan ook. Zulke kerels mogen niet ver lopen.

De herbergier begaf zich onmiddellijk naar 't gerecht waar men zijn verslag met veel belangstelling vernam.

Sluis was op dit oogenblik in de macht der Fransen. Kolonel Lambrechts had het stadje, zonder één schot gelost te hebben, overgegeven.

De politieoverste vroeg om enige soldaten ten einde de vermoede-

delijke daders te achtervolgen. Hij verkreeg die en de krijgslieden vertrokken in gestrekte draf.

Rond vier uur hadden de schelmen Maldegem bereikt. Ze dronken er een kan bier in een kleine herberg en vervolgden onmiddellijk hun weg. Daar ze zich voordeden als schipbreukelingen, van het gestrande vaartuig, ondervonden ze overal medelijden!

— We moeten onze ponk vermeerderen, sprak De Lichte. Wacht, daar staat een groot huis. We gaan daar eens een toer spelen.

Gevolgd door Simon, begaf hij zich naar de voordeur.

Een knecht verscheen en vroeg wat ze begeerden.

— Kan ik uw meester eens spreken? vroeg De Lichte op onderdanige toon.

— Mijn meester staat niet gereed om alle vagebonden te ontvangen.

— Zo ge ons lot kende, zoudt ge zo onbarmhartig niet zijn. Deze morgen zijn we ternauwernood aan de dood ontkomen.

— Hoe dan? vroeg de knecht veel vriendelijker.

— Ons schip is op een zandbank gelopen en lek gestoten. Had men ons niet met een boot gered, we lagen al op de bodem der zee. En nu staan we hier, zonder geld en schier zonder kleren.

— Wel, wel, dat verandert de zaak, hernam de dienaar. Ik zal eens naar mijnheer gaan. 'k Ben in een ommezentje terug.

— Ach! doe een goed woordje voor ons.

— 'k Beloof het u.

Enige ogenblikken later mochten de bedriegers binnen komen. Een oude heer zat in een grote kamer en wachtte hen.

— Gaat zitten, mannen, sprak hij. Ik hoor, dat uw schip verongelukt is.

— Helaas, ja, mijnheer. Deze nacht geraakten wij op een zandbank en kregen we een lek. Mijn gezel en ik klommen in de mast. Daar hingen we tot het licht werd met de vreselijke dood voor ogen.

— En zijn er verdronken?

— Drie, mijnheer. We konden hen niet redden, ze waren te moe om zich langer vast te klemmen.

— En wie heeft u gered?

— Brave vissers met hun boot. 'k Zal hen mijn leven lang dankbaar zijn.

— 'k Zal altijd voor hen bidden, voegde Simon er deemoedig bij.

— Dan zijt ge gelukkig aan de dood ontsnapt, hernam de heer. Waarheen reist ge nu?

— Naar Antwerpen, naar mijn vrouw en kinderen. Helaas, 't had weinig gescheeld of ze waren hun broodwinner kwijt, kloeg De Lichte.

— Ge moet nu niet droevig meer zijn, sprak de heer troostend. Uw leven is gered, dat is het voornaamste. En heeft men u in Sluis niet geholpen?

— We kregen er een goed maal eten. Maar die mensen zijn al gewoon, schipbreukelingen te zien.

— Helaas ja, ze letten er niet veel meer op, verzekerde Simon.

— Hebt ge honger?

— Ja, mijnheer.

— Ik zal u voedsel verschaffen en nog reisgeld ook.

— God zal 't u lonen, mijnheer.

De bewoner des huizes riep zijn knecht, en beval hem spijzen gereed te maken. Ondertussen sprak hij nog wat met de vermeende schipbreukelingen.

— Vanwaar kwaamt ge? vroeg hij.

— Van Noorwegen. We moesten naar Duinkerken. Onze kapitein kende de kust niet goed.

— Was het schip geladen?

— Met kostbaar graan, mijnheer. En dat ligt daar nu in zee!

— Vele armen zouden er mee gebaat zijn, meende IJzeren Simon.

— En waar zijn uw gezellen?

— De ene langs hier, de andere langs daar. De meesten woonden te Duinkerken. Een ligt er ziek in een vissershut.

— Hij heeft hevige koorts, loog Simon.

— Hij was gister al niet gezond. En nu dat nachtelijk avontuur er bij. 'k Vrees dat hij toch verloren is, zei De Lichte.

— Hoe vond hij nog de kracht zich vast te klemmen?

— Och, mijnheer, als er 't leven mee gemoeid is, kunt ge veel doen. De doodsangst geeft macht.

Eensklaps renden soldaten in volle vaart voorbij, de weg op naar Eecloo.

— Wat is dat nu weer? mompelde de heer.

De Lichte verbleekte maar herstelde zich. Simon ook schrok.

Beide ellendelingen begrepen wel, waarom die krijgslieden zich hier bevonden.

— Van waar mogen die gasten komen? vervolgde de heer.

— Van Maldegem zeker, antwoordde de roverkapitein.

— Maar daar zijn geen soldaten, voor zover ik weet. Te Aardenburg en te Sluis wel. Wat zou er nu weer gaande wezen. Ja, vrienden, op zee is het gevaarlijk, maar te lande kunnen wij tegenwoordig ons plezier ook wel op.

— 't Is oorlog nietwaar? vroeg De Lichte, schijnbaar onnozel.

— Oorlog en dan rovers, allerlei slecht volk, 't Schijnt zelfs, dat de beruchte Jan De Lichte hier rondzwerft.

— Wie is dat? vroeg de man, die deze naam droeg.

— Een ellendeling, een snoodaard, zoals er geen tweede in 't land is. De ruwste Franse soldaat is er nog een braaf mens bij. Hij komt eigenlijk uit het land van Aalst.

— En kunnen ze hem niet vangen? hernam de hoofdman, zonder blikken of blozen.

— Kunnen! 't Scheen wel, of men eerst niet wilde. En nu men rond Aalst eindelijk opzoekingen zal doen, is de vogel naar hier gevlogen. 'k Ga 's avonds niet gerust meer slapen.

De knecht kwam binnen en meldde dat het eten gereed was.

— Gaat maar mee, sprak de heer tot het tweetal. Eet smakelijk.

— Van harte bedankt, antwoordde De Lichte ootmoedig.

— Ach, er zijn nog brave mensen in de wereld, voegde IJzeren Simon er bij.

De rovers deden zich aan de spijsen te goed. Toch waren ze niet heel gerust. Die soldaten!

Na het maal, ontvingen ze geld van hun gastheer en met de innigste dankbetuigingen namen ze afscheid. Ver genoeg van de woning verwijderd, om niet meer gehoord te worden, barstte De Lichte in een schaterlach uit.

— Er zijn toch brave mensen in de wereld.

— Zo braaf, dat ze zich ziende laten bedriegen.

— Maar, Jan, die soldaten!

— Ze vlogen ons voorbij, terwijl wij daar als doodeerlijke mensen zaten.

— Zou het om ons te doen zijn?

— Ik denk van ja. De tijding van de moord is nu al bekend in de gehele omtrek.

— We hadden 't lijk moeten verbergen.

— Ze hebben ons nog niet.

— Maar we gaan niet naar Eecloo.

— Dat ziet ge van hier. Dan liepen we die sabelslikkers in de armen. Kom, dat bos in! We zullen wel ergens terecht komen.

De schelmen weken van de weg af.

— 'k Wilde, dat we bij de bende waren, mompelde Simon.

— Geduld. Maar ik bedenk daar, dat ik binnen drie dagen een samenkomst te Deinze bepaald heb.

— Met de mannen?

— Met Snelloper.

— En waarom te Deinze?

— Ik was wat schuw van Aalst.

— Wel, dan gaan we naar Deinze.

— Maar vandaag loop ik niet ver meer.

— Zijt ge moe?

— Ik heb al veel baan afgelegd. 'k Ben op gang van deze nacht twaalf uur. Vier uur naar Brugge of wel zes, want ik verdoolde nog al eens, dan vier naar Sluis en nu weer drie, dat is, laat zien... zes, vier en drie... dertien uur. Dertien uur gewandeld op zestien, dat kan er nog door, zou ik denken.

— Wij sliepen deze nacht in een stal. Toen ge ons gisteravond zo stoorde, vluchtten we door de bossen. Hoe we liepen, weet ik niet

meer. Eindelijk vonden we een verlaten schaapsstal en sliepen daar, wel te verstaan om beurt.

— Ha, een hield de wacht.

— Natuurlijk; we zouden niet gaarne gewekt worden zijn door de politie. Deze morgen trokken we voort op een hoge toren af en kwamen te Damme.

— Waar ge een glas bier dronkt!

— 't Is of ge een tovenaars zijt.

— Wel, ge zijt in dezelfde herberg geweest als ik. De baas sprak van u en ik herkende mijn oude mannen.

— Maar hoe kwaamt ge op 't gedacht ons naar deze kant te volgen?

— Ha, dat is nog al begrijpelijk!

— Ik versta het toch niet.

— Ik wist wel, dat ge niet lang meer rond Eecloo zoudt vertoeven. Naar de oude streek terug keren, daarvoor was Reepmaker veel te laf.

— Ge hebt gelijk. Ik heb het nog voorgesteld, maar hij durfde niet.

— Welnu, ik vermoedde dus dat ge naar 't westen afgezakt waart.

— En ge vindt ons. Ik had het gisteren niet gedacht, dat wij nu als vrienden hier zouden lopen.

— 't Is toch het beste.

— Ja, ik ben tevreden.

Na een lange wandeling, zagen de bandieten een dorp.

Aan een boer vroegen ze de naam.

— Knesselare, zei hij. Moet ge nog ver?

— Ja, naar Gent.

— Ge zijt lelijk verdwaald.

— 't Is toch niet waar, zeker?

— Och, lelijk verdwaald is wat te sterk. Binnen vijf minuten ziet ge links een zandweg, volgt die en ge komt te Somergem. Van daar is er een weg recht naar Gent.

— Wel bedankt.

Het tweetal reisde voort.

— We moeten onze kleding veranderen, zei De Lichte.

— Ik heb er ook al over gedacht.

— Zo lopen we te veel in 't oog. Ware 't niet voor die soldaten, we hadden met onze vertelling van 't schip nog veel geld bijeen ge-gaard. Maar nu zou het gevaarlijk kunnen worden.

— Waar zullen we andere kleren halen? vroeg Simon.

— We zullen in dat huiske eens piepen.

— 't Is nog klaar dag.

— Dat is geen beletsel. 't Staat alleen.

— Vooruit dan maar.

Een kleine woning stond bij de zandweg. 't Schouwtje rookte zo vriendelijk; in de haard brandde het vuur. Een vrouw bereidde het eten.

— Goede avond, sprak De Lichte de deur openstekende.

— Goede avond, antwoordde de vrouw met enige angst in haar stem. Moet gij mijn man spreken? Ik zal hem roepen.

— Ge blijft hier; uw man is toch niet thuis.

— Ach, doe mij geen kwaad! smeekte de vrouw.

— Zwijg, gebod de roverkapitein. Wij moeten andere kleren hebben.

— Och, ik ben zelf arm.

— Waar is uw kleerkast?

— Daar op de voute, heb toch deernis.

— Let op haar, zei De Lichte tot Simon. Ik zal gaan zien.

Weldra keerde hij terug met twee jassen.

— Die zullen ons kunnen dienen.

Hij wierp zijn mantel af en verwisselde zijn vest tegen de jas, zijn gezel deed hetzelfde.

Ze wierpen de oude kleren in de haard.

— Die zullen ons niet verklappen, mompelde de hoofdman. En gij, vrouwtje, komt er goedkoop vanaf, zoals ge ziet. Maar zwijgen, hoort ge. Vertel aan niemand een woordje van ons bezoek of we steken heel uw kot in brand.

— Ik zal niet spreken, beloofde ze.

De schelmen trokken heen.

— Dat is rap klaar gespeeld, zei De Lichte.

— Maar we handelen roekeloos.

— Waarom?

— We verklappen ons zelve.

— Die boer van daar straks weet dat we naar Somergem gaan.

Deze vrouw zal vertellen dat we rovers zijn. Men kan ons dus achtervolgen.

— Ze zal zwijgen als een graf. De landlieden zijn bevreesd voor ons.

— 'k Ben er niet gerust op.

— Maar we gaan niet naar Somergem. In dat bosje wil ik wat slapen. En zo dicht komt men ons niet zoeken.

— Om beurten waken, nietwaar? vroeg Simon.

— 't Is wel. Met een paar uurkens heb ik genoeg. Dan kunt gij een tukske nemen.

— Ik zal evenmin lang slapen. We kunnen dan in de nanacht verder reizen.

— Opperbest. Dan zijn we met de klaarte uit deze streek weg.

De roverkapitein legde zich neer en was weldra in slaap.

Simon zat aan zijn zijde. Hij bezag de slapende hoofdman.

— Hij durft toch veel, mompelde hij. Ik moest hem nooit ver-

laten hebben. Maar ja, gedane zaken nemen geen keer. Wat zal 't nu worden? In alle geval, ik heb een betere gezel dan Reepmaker. De arme bloed heeft dan toch zijn stoutmoedigheid moeten boeten. En Schaepdrijver zit nog in 't gevang. Die zal ook niet ver meer lopen.

Na de kapitein sliep Simon enige tijd.

Niet lang na middernacht reisden de schelmen weer voort. De volgende dag kwamen ze ongestoord nabij Deinze.

— We zullen ons hier wat bezig houden tot Snelloper komt, zei De Lichte.

De krijgslieden waren onverrichterzake teruggekeerd.

— We hebben 't spoor der kerels gevolgd tot Maldegem. Verder wist niemand iets van hen te vertellen.

Zo luidde hun verslag.

De bevolking gevoelde zich verontrust.

De vrouw, waar de kleren gestolen waren, vertelde alles aan haar man, toen deze van het veld terugkwam. Ze smeekte hem echter te zwijgen, uit vrees voor de bedreiging der dieven.

Maar de verontwaardigde echtgenoot trok seffens naar Knesselare om dat brutale stuk aan te geven. De veldwachter haalde eens de schouders op en zei:

— Wat kunnen wij daartegen, als 't gerecht van de stad de schelmen niet vangen kan.

In de kerken baden de landlieden om van de rovers verlost te worden.

ZEVENTIGSTE HOOFDSTUK.

ROND DEINZE.

De baljuw van Deinze zat in zijn werkkamer. 't Was reeds avond en de ambtenaar dacht er aan zijn arbeid voor heden te staken en al de beslommeringen van die stapel stukken en paperassen op zijn lessenaar bij een smakelijk glas bier in de herberg te gaan vergeten, toen een bezoeker aangekondigd werd.

— Zo laat nog? zei hij ongeduldig tot zijn meid.

— 't Is een veldwachter, mijnheer.

— Laat hem in.

De politiedienaar trad bedremmeld in de kamer.

— Goede avond, heer baljuw, zei hij verlegen, neem mij niet kwalijk, dat... ziet ge, mijn vrouw zei: ga maar... en ge moet weten er is slecht volk... en ik dacht bij mijn eigen...

— Zet u, onderbrak de baljuw, wel begrijpende, dat hij de man wat helpen moest, wilde 't onderhoud geen ganse avond duren.

LEES IN DIT NUMMER HET VERVOLG VAN JAN DE LICHTTE.

Nr 42

EERSTE JAARGANG

20 JULI 1949

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Vitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN
(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTTE

en zijn zwarte Roverbende

VLAAMSE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

HANS VAN HORENBEEK

JAN DE LICHTE

gevolgd
door

ABEL POLLET

VLAAMSCHE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTÉ
EN ZIJN ZWARTE ROOVERBENDE

gevolgd door

ABEL POLLET
EN DE BENDE VAN HAZEBROEK

INHOUDSTAFEL

Jan De Lichte

	Blz.
Jan De Lichte	3
De samenzwering	6
Baru	11
De bevrijding	14
Weg met den kapitein	19
Het eerste proefstuk	26
De samenkomst	31
De berechting	39
Het tweede proefstuk	41
Het bezoek bij den pastoor	44
De aanslag op de postkoets	47
Het geheim	53
Nieuwe plannen	57
De aanval van Jan De Lichte	60
De verloofde	67
Weer bij Livina	71
De bruid van den roover	74
Arme Frans!	79
Teruggevonden	85
De baanstroopers	88
Het bezoek bij den baron	93
De bruiloft	101
De aanslag bij den maalter	107
De bruid	112
Het gestoorde huwelijksplan	115
Nieuwe schelmerijen	118
De uitvoering	123
Mulder Van Lierde	129
Verraden	135
Een sterfbed	140
Een oud bekende	143
Te Nazareth	148
De trouwelooze dienstknecht	154
Een klein woordje geschiedenis	158
Verdeeldheid	164
Jan De Lichte in de klem	170
In « Den Engel »	172
De aanslag op de herberg	176
Te Oudenaerde	183
Een helsch plan	186
Bij de Zigeuners	190
Twee aanslagen	193
Twee schelmen	197
Op 't Wolvenhol	202
Booze voorgevoelens	206
De kinderroof	210
Opzoekingen	213
Aan het ziekbed	218
In « De Duif »	220
Van Meerdal en Dick	225
Te Brussel	231
De misdaad ontmaskerd	236
De zieke	239
De pijnbank	240
De Zinnelooze	245
Gevonden!	252
Verder onderzoek	252
Thuis	256
Schrik	261
De kinderbeul	263
In de val	267
De schaking	271
Het gezin van Elza	276
Een onaangenaam bezoek	278
Een ongeluk	280

	Blz.
LXVI De geschaakte	282
LXVII Een misdadig plan	283
LXVIII De schipbreuk	286
LXIX De zeeschuimer	288
LXX Het bewijs van den schurk	293
LXXI Een monster	295
LXXII Martha en Alfred	297
LXXIII De ontvluchting	301
LXXIV Nog Martha en Alfred	303
LXXV Naar 't gerecht	307
LXXVI Alfred's belofte	310
LXXVII De moordpoging	312
LXXVIII Blankenberge	317
LXXIX Beschipdag	318
LXXX Kasper, de Zeebeer	321
LXXXI Een kort gevecht	323
LXXXII De Roeschaard	326
LXXXIII 't Gestoorde feest	329
LXXXIV De schipbreuk	331
LXXXV Zielenadel en snoodheid	334
LXXXVI De doodgewaande	337
LXXXVII Op zoek	339
LXXXVIII De zeeschuimers aan 't werk	341
LXXXIX 't Gerecht	344
XC De Ronselaars	346
XCI Gevangen	348
XCH Jacques' list	351
XCHH Naar Vlaanderen terug	354
XCIV Naar de hut	356
XCV Een drama	359
XCVI Weer op « Zorgvliet »	362
XCVII Een zonderlinge ontmoeting	364
XCVIII Een smartelijk wederzien	366
XCIX De oude Huysman	368
C In de kroeg van Slina	371
CI De wraak van Rolf en Jacques	374
CII De vergadering te Wenduine	376
CIII Naar 't heksenduip	379
CIV De vliegende Hollander	383
CV De bijeenkomst	391
CVI De zaken	394
CVII De Huysman's	397
CVIII Ontmaskerd	399
CIX Te Wenduine	402
CX Marie en Peter	403
CXI Vereenigd	404
CXII Iets over smokkelen	404
CXIII Rond Thielt	413
CXIV Verdwaald	414
CXV Ieder op zijn eigen	421
CXVI Rond Eekloo	424
CXVII Nieuws	428
CXVIII Wraak en verzoening	432
CXIX Naar de bende terug	438
CXX Rond Deinze	441
CXXI De poets	446
CXXII In « Den Katuil »	450
CXXIII In 't gevang	454
CXXIV IJzeren Simon	457
CXXV Ontsnapt	458
CXXVI Een bezwaard geweten	462
CXXVII Smartelijk wederzien	466
CXXVIII Een ernstige waarschuwing	469
CXXIX Nog de Zigeuners	473
CXXX Te Mechelen	477
CXXXI Het plan	480
CXXXII Een zonderling	485
CXXXIII De vergadering	489